

- 6) Czy art. 2, 3 i 6 TUE, art. 8 i 126 TFUE, art. 20 i 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 10 i 15 Europejskiego filaru praw socjalnych stoją na przeszkodzie obowiązywaniu przepisu krajowego, takiego jak art. 1 ust. 489 ustawy nr 147/2013, który, na określonych w nim warunkach, nakłada na włoskie organy administracji publicznej obowiązek obniżenia wynagrodzeń przysługujących ich pracownikom i współpracownikom uprawnionym do emerytury przyznanej przez publiczną instytucję zabezpieczenia społecznego, stawiając tych pracowników w niekorzystnej sytuacji, ponieważ dysponują oni innymi zasobami gospodarczymi, co zniechęca do przedłużenia aktywności zawodowej, prywatnej inicjatywy gospodarczej i tworzenia oraz powiększania prywatnych aktywów, które niemniej jednak stanowią bogactwo i źródło dochodów dla narodu?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Judicial da Comarca de Faro (Portugalia) w dniu 28 grudnia 2018 r. – Rolibérica, Lda / Autoridade para as Condições do Trabalho

(Sprawa C-834/18)

(2019/C 112/32)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Judicial da Comarca de Faro.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Rolibérica, Lda.

Strona pozwana: Autoridade para as Condições do Trabalho.

Pytania prejudycjalne

Czy rozporządzenie (WE) nr 561/2006⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. może być interpretowane w ten sposób, że nakazuje ono, aby okres tygodniowego wypoczynku dla kierowców zatrudnionych w drogowym transporcie towarów i osób rozpoczynał się i kończył w okresie od godziny 00.00 w poniedziałek do godziny 24.00 w niedzielę, czy przeciwnie, można z niego korzystać w sposób pełny i nieprzerwany w trakcie całego tygodnia pracy?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 – Dz.U. 2006, L 102, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 11 stycznia 2019 r. – WM / Stadt Frankfurt am Main

(Sprawa C-18/19)

(2019/C 112/33)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek zaskarżenia: WM

Organ występujący w charakterze uczestnika: Stadt Frankfurt am Main

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 16 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich⁽¹⁾ sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu, na mocy którego środek detencyjny w celu wydalenia może być stosowany w zwykłym zakładzie karnym, jeżeli cudzoziemiec stanowi poważne zagrożenie dla życia lub zdrowia osób trzecich lub istotnych interesów bezpieczeństwa wewnętrznego, przy czym osobę zatrzymaną w oczekiwaniu na wydalenie również w tym wypadku należy umieścić oddzielnie od więźniów?

⁽¹⁾ Dz.U. 2008, L 348, s. 98

Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2019 r. – Komisja Europejska / Republika Portugalska

(Sprawa C-49/19)

(2019/C 112/34)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Costa de Oliveira i L. Nicolae, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez ustanowienie nadzwyczajnej opłaty w celu podziału kosztów netto zobowiązań z zakresu usługi powszechnej od 2007 r. do czasu rozpoczęcia świadczenia usługi powszechnej przez operatora lub operatorów, którzy zostali wyznaczeni w rozumieniu art. 99 ust. 3 Lei (ustawy) nr 5/2004, o czym mowa w art. 17 i 18 Lei (ustawy) nr 35/2012 w sprawie funduszu kompensacyjnego, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 13 ust. 3 i załącznika IV część B dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej)⁽¹⁾
- obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 13 ust. 3 załącznika IV część B dyrektywy o usłudze powszechnej, każdy mechanizm podziału kosztów netto zobowiązań z zakresu usługi powszechnej pomiędzy operatorów sieci i usług łączności elektronicznej musi przestrzegać zasady przejrzystości, najmniejszego naruszania [zakłócania] rynku, niedyskryminacji i proporcjonalności.

Ustawa portugalska nr 35/2012 ustanawia fundusz kompensacyjny usługi powszechnej łączności elektronicznej przeznaczony na finansowanie kosztów netto wynikających z wykonywania zobowiązań usługi powszechnej i na zagwarantowanie podziału tych kosztów pomiędzy przedsiębiorstwami zobowiązanymi do wnoszenia opłat.

Zgodnie z art. 6 tej ustawy fundusz kompensacyjny przeznaczony jest na finansowanie określonych kosztów netto usługi powszechnej w dziedzinie konkursów, o których mowa w art. 99 ust. 3 Lei n.º 5/2004, de 10 de fevereiro (ustawy nr 5/2004 z dnia 10 lutego), uznanych za nadmierne przez ICP-ANACOM. Ponadto przeznaczony jest na finansowanie kosztów netto usługi powszechnej poniesionych na początku świadczenia usługi powszechnej przez operatora lub operatorów, którzy zostali wyznaczeni na podstawie wspomnianego przepisu, poprzez ustanowienie nadzwyczajnej opłaty nałożonej na przedsiębiorstwa zobowiązane do jej ponoszenia, za każdy z lat 2013, 2014 i 2015.